

JEAN RACINE

FAIDRA

Iš prancūzų kalbos¹ vertė

VLADAS BRAZIŪNAS

¹ Naudotasi ir Genovaitis Druktis pažodiniu vertimu.

Veikėjai:

Tesėjas – Egėjo sūnus, Atėnų karalius

Faidra – Tesėjo žmona, Minojo ir Pasifajės duktė

Hipolitas – Tesėjo ir Antiopės, amazonių karalienės, sūnus

Aracija – Atėnų karalaitė

Teramenas – Hipolito auklėtojas

Enonė – Faidros žindytė ir patikėtinė

Ismenė – Aracijos patikėtinė

Panopė – Faidros palydos moteris

Sargybiniai

Veiksmas vyksta Peloponeso mieste Troidzenoje.

Pirmas veiksmas

Pirma scena: Hipolitas, Teramenas

Hipolitas

Nuspręsta, viskas, Teramėnai, išvykstū,
Malūnių buvo Troidžėnoj man apstu.
Dvejonė mirtina, lig kaulo įsiėdus,
Neleidžia dykinėt ir verčia raust iš gėdos.
Jau pusmetį toli nuo tėvo, man brangaus,
Kas skirta jam lemties, išties neišmanau,
Kur slapstosi įisai, nėra nė ženkle jokio.

Teramenas

Tai kurgi, pone, jūs jo manotės ieškoti?
Dėl baimės jūs šventos aš leidaus į marias
[10] Ir išmaišiau abi, Korinto skiriamas;
Bandžiau, gal tautos ten Tesėją prisimins,
Kur Acherontas teka mirusių šalin.
Elidę aplankiau, lankstu lenkiau Tenarą,
Ir jūrą priplaukiau, regėjusią Ikarą
Bekrintantį, – o kur, kokia viltis dar tiks,
Kad laimiame krašte jo pėdsaką užtiksit?
O ir kažin, ar jūsų tėvas pats pritartų,
Jei kas karališką jo paslaptį atvertų?
O kas, jei drebant mums dėl jo dienų dienelių,
[20] Jos eina sau smagiai tarp jo naujųjų meilių,
Nelaukia gal visai, kad buvus mylimoji...

Hipolitas

Tesėją, Teramenai, gerbk, nustok burnojęs.

Iš nuodėmių jaunų išsivadavo jis,
Seniai jos nebėra Tesėjui kliuvinys;

[25] Jį, nepastovų, Fedra įžadais susaitė,

Kerai jokių varžovių jai nebaisūs.
Man priedermė bus tėvo paieška,
Pabėgt iš vietų šių – menka auka.

Teramenas

Ir nuo kada jūs, pone, ėmėte bijotis
[25] Brangiųjų vietų, vaiko išbėgiotų,
Juk čia, žinau, ir jums mieliau patinka
Negu Atėnų rūmuos iškilminguos?
Koks skausmas, koks pavojus verčia jus išvykti?

Hipolitas

Nebėr laimių laikų. Kitaip jau viskas
[35] Nuo tol, kai Pasifajės ir Minojo
Dukra, dievų siųsta, čia apsistojo.

Teramenas

Ko kenčiat jūs, nereikia nė sakyt.
Paveikslo Faidros jums jau per akis.
Parodė pamotė, kokia neapkanti,
[40] Bematant atsidūrėte tremty.

Bet jos nemeilė, jums pirma skirta,
Gal jau švelnesnė, ne tokia karšta.
Ir jau vargu ar ruoštu naują kirtį
Ta moteris, tetrokštanti numirti?
Nutyli grasią ligą atkakliai,
[45] Bet ši kasdien ją taikosi įveikt, –
Ar kėslus dar piktus įstengtų regzt?

Hipolitas

Jos užmačios negąsdina manęs.
Čia, Teramenai, priežastys kitokios:
[50] Aš bėgu nuo Aricijos jaunosios,
Iš giminės, kėslojančios prieš mus.

Teramenas

Bet pats šią giminę juk persekiojat jūs?
Nejau žiauriųjų Palantidų sesė,
Tokia meili, jums irgi duobę kasa?
[55] Ir užtatai jos žavesių nekenčiat?

Hipolitas

Jeigu nekęščiau, aš jos nesilenkčiau.

Teramenas

Man, pone, išsiaiškinti beliko, –
Kur dingio išdidybė Hipolito,
Šio griežto meilės priedermių neigėjo
[60] Ir priešo pančių, vergusių Tesėją?

Ar Venera, ilgai niekta puikybės jūsų,
Tėsėją teisint pagaliau panūstų?
O jus sulyginus su mirtingaisiais
Ji jūsų atnašas priimti leisis?
[65] Jūs mylit, pone?

Hipolitas

Drauge, kaip drįstì,
Pažinęs mano širdį taip anksti?
Išpuikusių, laukinę, širdį laisvą, –
Nejau prašai paneigt, garbės nepaisyt?
Ne vien su motinos, su amazonės, pienu
[70] Gavau didybę, regimą šiandieną.
Save po daugel metų pagaliau
Galėjau sveikint, kokį pažinau.
Kai mudu prisirišom nuoširdžiai,
Istoriją man mano tėvo apsavei.
[75] Žinai, kaip siela kilo lig aukštybių,
Kai man minėjai šitiek tėvo žygių;
Kai piešdavai to didvyrio narsybę,
Žmonių paguodą, kai nebėr Alkido,
Pabaisas kaujantį, negailintį plėšikų –
[80] Prokrusto, Kerkiono ir Skirono, ir Sinido,
Ir milžino iš Epidauro žarstant kaulus,
Garuojant Kretoj Minotauro kraują.
Bet pasakodamas nepraleidai tu
Ir daugel nekilnių darbų, ir pažadų;
[85] Helenė iš šeimos štai Spartoj pagrobtoji,

Sulamina, verksmus girdėjęs Peribojos;
Ir daug kitų vardų, kurie jo pamiršti,
Daug sielų patiklių aistroj ir nevilty;
Jo neteisybes prie uolų skaičiuoja Ariadnė,
[90] Tik Faidros, jo pasigrobtos, dalia bent kiek geresnė;
Jautei, kaip man sunku klausyt tavos kalbos,
Meldžiau nekart artėt prie pabaigos
Gražios istorijos... O, koks laimingas būčiau
Išmest iš atminties niekingąją jos pusę!
[95] Bet kad aš pats spurdėsiu meilės pančius!
Kad man dievai pažeminimų kančią!
Pelna aš panieką atodūsiai menkais,
Tėsėją atperka jo žygiai ir darbai,
Pabaisų nesutramdžiau aš, aiman,
[100] Neduota teisės man paslyst kaip jam!
Net jei didystė mano sušvelnėtų,
Ar aš Ariciją turėčiau rinktis nugalėtoja?
Ar klydęs protas nebeatsigos,
Kad skiriami mes kliūtis amžinos?
[105] Ji mano tėvo atstumta, įstatymais žiauriais
Užginta jai sūnėnus savo broliams į pasaulį leist:
Jis įpėdinio bijo giminės kaltosios,
Su seseria palaidoti jų vardą trokšta;
Ir kad iki mirties ji liktų jo globota,
[110] Kad jai vestuvių ugnys neužsiliepsnotų.
Ar dera stotis man prieš tėvo pyktį?
Ar neklusnumo pavyzdį palikti?
Jaunystę meilės kvaituliui aukot...

Teramenas

Ak, pone! Jei sulaukėt valandos,

[115] Dangus nešoks nei laiminti, nei smerkti.

Tesėjas veria jums akis, kas jas užmerktų,

Jo neapykanta neklusnią kursto liepsną

Ir teikia naujo žavesio jo priešui.

O ko jums meilės baimintis tyros?

[120] Dėl jos švelnumo bijot susvyruot?

Nejau abejosė ketinat likt?

Baisu nuklyst Heraklio pėdomis?

Visus drąsiuosius tramdo Venera!

Kur būtut pats, kovojantis su ja,

[125] Jei Antiopė, jos įstatymų karšta neigėja,

Nebūtų užsidegus nekalta aistra Tesėjui?

Bet kam kalbėti pakilius žodžius,

Jau kelios dienos regim besikeičiant jus,

Rečiau jūs išdidus, lyg kas jus tramdo,

[130] Tai vežimu jūs į pakrantę skrendat,

Tai vėl ant žirgo šokate driganto,

Menu Neptūno ir pentinai jį suramdot;

Miškai beaidi vis rečiau nuo mūsų šūksnių:

Apakintos slaptos ugnies, jums akys niūksta.

[135] Nereikia abejot: jūs mylit, degat;

Jūs žūstat nuo ligos, tą ligą slepiat.

Aricija žavioji pakerėjo?

Hipolitas

Vykstu ieškoti, Teramenai, savo tėvo.

Teramenas

Ar Faidros prieš išvykdamas neberegėsit,

[140] O pone?

Hipolitas

Ketinau, galėtum ją įspėti.

Man liepia pareiga su ja pasimatyti.

O jos Enonę brangią vėl bėda ištiko?

Antra scena: Hipolitas, Teramenas, Enonė

Enonė

Nėr, ponai, didesnės nelaimės nei manoji:

Mūs karalienei jau beveik paskutinioji!

[145] Ant mano rankų baigia ji išleisti kvapą,

Nors ligą savo kuo kruopščiausiai slepia.

Jos sąmonėje nuolaitinės kovos;

Jos sielvartas išbloškia ją iš lovos:

Į lauką nori eit, ir skausmas jos tamsus

[150] Paliepia, kad iš kelio šalinčiau visus...

Ateina ji...

Hipolitas

Ją palieku čionai,

Nemielo veido neberodysiu aš jai.

Trečia scena: Faidra, Enonė

Faidra

Brangi Enone, stokim, jau nebeikim,

Ėjimas jau manas jėgas bebaigia:

[155] Šviesa, kur vėl regiu, akis aptvinsta,

O mano keliai virpa jau ir linksta.

Ak!

(Sėdasi.)

Enonė

Dievai galingi, mūsų ašaros te ramdo jus!

Faidra

Kaip nusimest gražnas ir slegiančius šydus!

Kokia ranka netikusi man plaukus subangavo

[160] Ir nuo kaktos taip strėpiai nušukavo?

Čia viskas man kenksminga ir koktu.

Enonė

Jos norai pjaunas vienas su kitu!

Laukan jūs ką tik veržėtės pati,

Graži geidavot būti ir puošni;

[165] Pati, sutelkus buvusias jėgas,

Išvyst panorot sáulėtas lankas;

Jūs regit ją; bet gręžiatės nuo jos,

Ieškotos vėl nekenčiate šviesos!

Faidra

Kilnusiš šios liūdnoš šeimos kūrėjau,
[170] Manošios motinos vadintas tėvu,
Sumišusių mane matai, nevertą,
Žvelgiu tavin aš paskutinį kartą!

Enonė

Kaip! Vis dar gyvas noras tas žiaurus?
Vis bijančią gyvent regėsiu jus?
[175] Vis mirtį besirengiančią sutikti?

Faidra

Pavėsy girios negalėjau likti?
Regėti dulkes auksines, kur imas
Iš po taku nuskriejančio vežimo?

Enonė

Kaip, ponias?

Faidra

Kur esu? Ir ką sakiau?
[180] Kur leidau dvasios norams iškeliaut?
Jos netekau: dievai ir ją, ir protą
Jau atėmė, man liko raudonuoti:
Per daug aš skausmą atveriu gėdingą
Ir ašaros man plūsta nevalingai.

Enonė

[185] Ak, jei ir turit raust, tai kad slapčia

Viena kovojat su ligos kančia.

Ar, mūsų globai ir kalboms kurčia,

Išeiti trokštat paskubom iš čia?

Kas gena jus, kokia juoda klaikynė

[190] Nuodais ar burtais sekina šaltinį?

Kol jūsų akys atilsio neranda,

Naktis jau tris kartus užtemdė dangų,

Kol jūsų kūnas be kąsnelio senka,

Jau trečias rytas nušvietė padangę.

[190] Kokie tikslai jus gundo, kokios mintys?

Į savo gyvastį kas verčia jus kėsintis?

Dievus, gyvybę davusius, taip žeidžiat;

Ir vyrui duotą priesaiką apleidžiat;

Ir pagaliau savus vaikus išduodat,

[200] Į priespaudą juos stumiat be paguodos.

Jūs leidžiat motiną iš jų atimti

Ir viltį svetimšaliui sugrąžinti,

Tam giminės, šeimos ir jūsų priešui,

Tam Amazonės išnešiotam niekšui,

[205] Tam Hipolitui...

Faidra

Ak, dievai!

Enonė

Jums rūpi?

Faidra

Neláiméle! Ką mini tavo lūpos!

Enonė

Na ką gi! Pyktis visiškai teisėtas:

Tas vardas jus priverčia sudrebėti.

Iš pareigos, iš meilės ir teisybės

[210] Gyvenkit ir neleiskit sūnui skitės

Prislėgti pragaišties valdžia vaikų,

Kilniausio kraujo graikų ir dievų.

Nedelskit: jus kiekvienas mirksnis žudo,

Bandykit kuo greičiau jėgas pabudint,

[215] Tas žarijas, blėsavusias per naktį

Įpūst ir liepsnomis pakurstyt degti.

Faidra

Gyvenimas nedoras ir beprasmiškas!

Enonė

Kaip! Kokie sąžinės skausmai jus drasko?

Ko neramu? Juk jūs nenusikaltot?

[220] Ir kraujo nepraliejote nekalto.

Faidra

Dangaus malonė, mano rankos – švarios.

Užtat širdis juodų kalčių pridarius.

Enonė

Ką taip baisù galėjot sumanyti,
Kad širdį turit baimėje laikyti?

Faidra

[225] Užteks, nekvosk, kas taip mane kankina.
Mirtis atstos man prisipažinimą.

Enonė

Tai su baisiausia paslaptim ir mirkit;
Bet jums akių te neužspaus šie pirštai;
Nors jūsų gyvastis tik vos žioruoja,
[230] Manoji siela iškeliaus pirmoji;
Ten tūkstančiai kelių takelių ves,
Trumpiausią mano sielvartas suras.
Ištikimybę man atmokat žiauriai!
Jus mano rankos priėmė pasaulin.
[235] Dėl jūsų palikau vaikus ir kraštą.
Už ką užkrovėt šitokią man naštą?

Faidra

Iš kokio siekio tau smarkybė kyla?
Tu sudrebėsi, jei nutrauksiu tylą.

Enonė

Dievai, tai priešinas mana dvasia,
[240] Matydama ją mirštant akyse!

Faidra

Jei ir patirtum, kas man širdį dreskia,
Vis tiek numirčiau, tiktai dar kaltesnė.

Enonė

Dėl ašarų, kurių išliejau upelius,
Aplėbus jūsų virpančius kelius,
[245] Iš mirtinos dvejos mane vaduokit.

Faidra

Pati prisiprašei.

Enonė

Klausau, bylokit.

Faidra

Dangau! Ką jai sakyt ir kaip pradėt?

Enonė

Gana mane tom baimėm žeidinėt!

Faidra

O neapykanta Veneros, pyktis nežabotas!
[250] Kur nuklaidino meilė mano močią!

Enonė

Pamirškite juos, tegu nebekankina,
Te paslepia tylą šį atsiminimą.

Faidra

O sese Ariadne, meilės sužeista,
Jūs merdėjot pakrantėj palikta!

Enonė

[255] Ką kalbat, ponია? Ir kokia kančia
Dabar jums kraują vis gadina čia?

Faidra

Tai Venera, jinai mane kankina,
Ir žūstu aš kaip vargšė paskutinė.

Enonė

Jūs mylit?

Faidra

Meilė baigia sudraskyti.

Enonė

[260] Ką?

Faidra

Tai bėda, didi baisybė.
Nuo vardo, lemto man, drebu ir vystu,
Įsimylėjau...

Enonė

Ką taip?

Faidra

Juk pati pažįsti

Tą Amazonės sūnų, mano aršiai vergtą?

Enonė

Ar Hipolitą? Die!..

Faidra

Tai tu tarei jo vardą!

Enonė

[265] Dangau teisingas! Kraujas man sustingo!

O neviltie! Gentie, o, nelaiminga!

Kelione nelemta! Prakrantės pražūtingos,

Galėjom gal išvengt šio kranto pavojingo?

Faidra

Liga sena. Kai atžalai Egėjo

[270] Pagal įstatymus prisižadėjau,

Ramybėje regėjau laimę šviesią;

Atėnai man parodė puikų priešą;

Vos pamačiau, raudau, balau sutrikus;

Ir mano sieloj neramu paliko;

[275] Regėt nebegalėjau, žodžio tarti;

Jutau tik karštį, šaltį ir vėl karštį;

Atpažinau Venerą, jos baisingą liepsną,

Jaučiau, kaip kraujas jos kančios užlietas.

Aukom gausiausiom ją stengiaus maldyti;

[280] Jai puošnią įsakiau šventyklą pastatyti;

Pačios aukų daugiausia vis aukota,

Iš vidurių vis spėta, kas bus protui,

Nuo meilės mirtinos nėra kas gydo!

Ir veltui mano smilkalai smilkyta:

[285] Kai deivės vardą lūpos vis minėjo,

Aš Hipolitą dievinau, vien jį regėjau,

Papėdėj mano šventintų altorių

Aš tarsi dievui vien tik jam aukojau.

Visaip jo vėngiau. Slapto savo dievo!

[290] Regėjau jį pažvelgusi į tėvą.

Sukilusi galop prieš save pačią,

Jį ėngiau, bet tik kursčiau savo drąsą.

Kad tik nutremčiau dievinamą priešą

Aš pamotės atsidaviau jausmams ir kėslams;

[295] Jį raginau ištremt, tas pyktis nuolatinis

Jį atplėšė nuo tėvo rankų ir krūtinės.

Be jo, Enone, nurimau, ir dienos mano

Vėl pagaliau be jaudulio sruveno;

Paklusus vyrui, slėpdama skausmus,

[300] Aš santuokos lemtingos auginau vaisius.

Bet tuščias atsargumas! Šitaip lemta!

Vėl, vyro Troidzenon atgabenta,

Išvydau priešą, vytą ir užgintą:

Žaizda man vėl krauju pradėjo tvinkčiot.

[305] Čia jau įkarštis po mano gyslas beldžias,

Čia Venera pati aukos nebepaleidžia.

Nusikaltimas tas išgąsdino mane,
Gyvenimu ėmiau baisėtis ir aistra;
Geidžiau aš garbę mirtimi tausot,
[310] Paslėpti juodą liepsną nuo šviesos:
Nepriveikiau aš tavo ašarom atsiturėti;
Ir štai pasisakiau, ir nemanau gailėtis,
Kad tu, jau greitą mano mirtį gerbdama,
Pamirštum priekaištus, užjaustumei mane,
[315] Kad pagaliau tuščiai paliautum spirtis
Man saugot gyvastį, jai lemta atsiskirti.

Ketvirta scena: Faidra, Enonė, Panopė

Panopė

Jau ketinau nuslėpt: žinia liūdna,
Bet, ponija, jūs pasmerktumėt mane.
Narsusis mirė jūsų sutuoktinis;
[320] Ir šios nelaimės jūs vienintelė nežinot.

Enonė

Panope, ką sakai?

Panopė

Kad karalienė meldžia

Dangaus gražint Tesėją, bet jau bergždžia;
Kad teko Hipolitui apie tėvo mirtį
Iš uostan atkeliavusių laivų patirti.

Faidra

[325] Dangau!

Panopė

Sujudę jau Atėnai, kas valdys:

Vieniems poniōs sūnelis prie širdies,

Kiti, įstatymus savus pamiršę,

Į svetimšalės sūnų rodo pirštais.

Net randas, kas, pamynę visa šventa,

[330] Ariciją sau rinktųs, giminę Palanto.

Pavojus gresia, perspėt pamaniau,

Jau Hipolitas pasirengęs iškeliaut,

Ko gera, sumaišty ūmioj jis pasirodys,

Ir tautą nepastovią pakerės jo žodis.

Enonė

[335] Gana, Panope: karalienė girdi

Ir dedas tavo svarbią nuomonę į širdį.

Penkta scena: Faidra, Enonė

Enonė

Buvau nustojus ponią raginti gyventi,

Net jau į kapą ketinau kartu nužengti;

Kad sulaikyčiau jus, nebeturėjau balso,

[340] Bet ši nauja nelaimė priedermėm prikausto;

Lemtis atmaino savo būdą kietą:

Karaliaus nebėra, ir reik užimt jo vietą.

Mirtis palieka sūnų jums ir pareigą,
Be jūsų vergas jis, o su jumis karalius.

[345] Į ką nelaimėje jis atsiremtų?

Kur rastų ašaroms nušluostyt ranką?

Jo nekalti šauksmai, pasiekiantys dievus,
Nukryps prieš motiną, supykins protėvius.

Gyvenkit; buvę priekaištai pro šalį:

[350] Aistra dabar – tik šildanti liepsnelė;

Mirtis Tesėjo santuoką nutraukė,
Ir meilės siaubas amžiams pasitraukė.

Jums Hipolitas taps ne toks baisus,

Galėsit žvelgt į jį be atgrasos;

[355] Jei jūsų priešiškus taps jam aiškus,

Vadovą gali jis paskirti maišto,

Parodykit, kad klysta, kad karalius jis,

Laimingo krašto, o Troidzena – dalis.

Įstatymai, jis žino, jūsų sūnui skyrė

[360] Didingus pylimus, kur Minerva supylė.

Ir vienas jūs, ir kitas, turit priešą tikrą:

Tad vienykitės ir abu įveikite Ariciją.

Faidra

Na ką gi, tavo patarimai te neklysta.

Gyvenkim, jei gyvenimas mums grįžta,

[365] Ir jei tik meilė sūnui valandą negerą

Sustiprint mano silpną dvasią gali.

Antras veiksmas

Pirma scena: Aricija, Ismenė

Aricija

Mane panoro Hipolitas čia matyti?

Ketina man sudiėvu pasakyti?

Ismene, čia tiesa? Gal tu sapnuoji?

Ismenė

[370] Čia tik mirties Tesėjo pasekmė pirmoji.

Tuoj pamatysit, ponია, kiek žmonių suplūdo,

Tų, kur Tesėjui valdant, širdys liūdo.

Aricija štai rankose likimą laiko,

Prie savo kojų greit išvys ji Graikiją.

Aricija

[375] Argi čia nėra, Ismene, nuogirda ir gandas?

Aš nebe vergė? Baigėsi žabangos?

Ismenė

Ne, ponია, jau gyvensite ramiai,

Tesėjas ten, kur brolių jo namai.

Aricija

Ar žinoma kas nors, kaip baigė jis dienas?

Ismenė

[380] Girdėti sklindant neįtikimas kalbas.

Kad naują mylimą jam pasigrobus,
Prarijo bangos tą neištikimą žmogų;
Girdėti, ir plačiai pasklidęs gandas –
Su Peiritojum į pragarą nužengęs,

[385] Išvydo jis Kokitą ir pakrantes mėlės

Ir pasirodė gyvas pragaro šešėliams.
Bet iš liūdno buveinės grįžt nebuvo lemta,
Mat tiktai kartą leista peržengt krantą.

Aricija

Ar patikėsiu, kad marusis, valandai dar neišmušus,

[390] Patekt galėtų mirusiųjų pusėn?

Koks burtas traukė jį prie tų krantų baisinių?

Ismenė

Tesėjas mirė, ponija, ir visi tai žino.

Atėnai jį aprauda, Troidzena jau kitą

Karaliūm savo pripažįsta, Hipolitą;

[395] Ir Faidra dėl sūnaus jau rūmuos virpa,

Nežino, kas paimti gali viršų.

Aricija

Ir tu manai, kad Hipolitas dėl manęs

Geresnis bus, palengvins grandines?

Nelaimėje atjaus?

Ismenė

Taip, ponija, ir manau.

Aracija

[400] Atšiaurų Hipolitą argi tu pažįsti?
Kaip man tikėt viltim be apgavystės,
Kad moterį pagerbs, nors šiaip jų bijo?
Matai, kiek laiko vengia mūs draugijos,
Vis būna ten, kur mūsų nesutiktų.

Ismenė

[405] Jaučiu tą šaltį, nežinau jo tikslo;
Mačiau prie jūsų Hipolitą tą išdidų;
Koks garsas apie jį per žmones sklido,
Tiktai padvigubino mano smalsą,
Bet jo laikysena neatitiko garso.
[410] Mat jis, su jūsų žvilgsniais susitikęs,
Išvengt jų bandė, jautėsi sutrikęs,
Bet savojo nestėngė atitraukti.
Gal mylimojo vardas širdį jam užduoda,
Bet turi jis akis, nors ir neranda žodžių.

Aracija

[415] Brangi Ismene, man širdies puota
Tava kalba, galbūt nepagrįsta!
Mane pažįsti, ar atrodo tau,
Kad liūdnas žaislas fatumo rūstaus,
Širdis, kartėlio, ašarų pilna,
[420] Pažintų meilės skausmo bedugnes?

Kilnaus karaliaus kraujo aš esu,
Viena ištrūkusi iš karo klaikesių;
Viltis garsių namų! Jaunystėj
Likau bebrolių, nė nespėjusi pražysti...
[425] Šešis pakirto, žemė paskubėjo
Sugerti kraują pāliukuonių Erechtėjo.
Žinai, kad, žuvus jiems, įstatymo išeita,
Jog nevalia manęs paliesti graikui?
Iš baimės, kad per sesės narsą karštą
[430] Atgis jos brolių plėnys vieną kartą.
Bet ir gerai žinai, kokia akim žvelgiau
Į bailų nerimą laimėtojo įtarus;
Dažnai dėkojau neteisingajam Tesėjui,
Kad meilės sėklos man jis neįsėjo,
[435] Kad niekt galėjau jį, jo neteisumą.
Bet vieną kartą pamačiau jo sūnų.
Ne vien akių esu gėdingai apžavėta,
Dėl grožio jo grakštaus neberandu sau vietos,
Dėl dovanų, gamtos skirtų jo garbei,
[440] Jį myliu, šlovinu, ir jis mane pavergia;
Aš myliu, taip, jo kilniąją puikybę,
Dorybes jo tėvo, bet ne silpnybes;
Atšiaurų išdidumą, jis mat niekada
Po meilės nesikūprino našta.
[445] Te Faidra giriasi atodūšiais Tesėjo;
Aš nuo šlovės lengvos pabėgt mokėjau,
Dėl pagarbos, per daug aiškios, kovot bepīga
Ar žengt į širdį, jau atidarytą.

Kas kita man palenkti širdį kietą
[450] Ir ją, nejautriąją, skausmu užlieti,
Grandinėm surakint apstulbusį belaisvį,
Kad keltų maištą, veržtųsi į laisvę, –
Aš šitaip noriu, čia visai kas kita.
Heraklį buvo nuginkluot lengviau nei Hipolitą;
[455] Greičiau pavergt, be mūšio nugalėt –
Jį tramdžiusioms akims mažiau garbės.
Deja, Ismene, aš neatsargi!
Tuoį didis pasipriešinimas kils:
Išgirsi gal, kaip gailiai aš dejuosiu
[460] Dėl išdidumo to, kuriuo dabar gėriuosi.
Kad jis mane pamiltų! Ką galėjau padaryt,
Kaip jį palenkti? Baime?..

Ismenė

Tuoį išgirsit jį:

Ateina.

Antra scena: Hipolitas, Aricija, Ismenė

Hipolitas

Ponia, greitai iškeliausiu,
Bet lemtį jūsų privalau pranešt pirmiausia.
[465] Jau tėvo nebėra. Nepatiklumas mano,
Ko taip ilgai negrįžta, priežastis numanė:
Vien tik mirtis, jo žygdarbius pabaigus,
Priveiktų jį slapstyti ilgą laiką.

Žudikei Parkai jį dievai įsiūlė –

[470] Veldėtoją Alkido, draugą ir bičiulį.

Iš nekantos jūs niekiat, kas jo gera,

Neapgailėdama vardų, kurie jam dera.

Viena viltis mane galėtų guost –

Išlaisvint jus iš atšiaurios globos;

[475] Atšaukt visus įsakymus nuožmius.

Gyvenkit vien pagal širdies paliepimus;

Šiandienėj mano Troidzenos valdoje,

Kadaise protėviui Pitėjui liktoje,

Kur jis mane karaliūm pripažino drąsiai,

[480] Teikiu jums laisvę, ir už savąją didesnę.

Aricija

Gerumą savo trąmdykit, jis trikdo.

Pagerbiat mano būklę, o iš tikro

Tik pavedat labiau nei manot valdžiai

Įstatymų, nors pats nuo jų atleidžiat.

Hipolitas

[485] Dėl įpėdinio abejojantys Atėnai

Vis mini jus, mane bei sūnų karalienės.

Aricija

Mane?

Hipolitas

Žinau, nėra ko girtis,

Kad panieką įstatymo turiu papatirti:

Mat motę svetimšalę prikiša man graikai.

[490] Jei vien su broliu rungtis man prireiktų,

Įrodyčiau, kad mano teisės rimtos,

Ir nuo įstatymo apgint jas imčiau.

Bet aš norėčiau pasielgt teisėtai –

Užleisti jums... ne, sugrąžinti vietą

[495] Ir skeptrą, jūsų protėvių kadais įgytą

Iš prakilnaus mirtingojo, šios Žemės pagimdyto.

Aš, ponija, vaikas įsūnio Egėjo.

Atėnus gynė jis, ir jie klestėjo,

Džiugiai užtat karaliūm pripažintas

[500] Užgožė jūsų brolius nelaimingus.

Atėnai jus savęspi kviest ketina,

Ilgai dejavo jie nesutarimuos;

Daug jūsų kraujo prisigėrė žemė,

Laukai, kur jūsų protėvį dar mena.

[505] Troidzena klusni man. Kretos kaimai

Ir Faidrą, ir vaikus priglobs nelaimėj.

Jūs paveldėjot Atiką. Einu visų

Surinkti mudviem tekusių balsų.

Aricija

Ką čia girdžiu, nustebus ir sutrikus

[510] Bijau, kad sapnui neateitų rytas.

Ar aš sapnuoju? Sapnas išsipildys?

Koks dievas siuntė jį į jūsų širdį?

Kai skambat visuose kraštuos šlove!

O žygiai ir darbai pranoksta ją!

[515] Ir mano labui taip išduot save!

Manęs nekęst jums buvo negana?

Ir taip ilgai gebėjus nuo to rūsčio

Apsaugot širdj...

Hipolitas

Man – nekęsti jūsų?

Visokią žmonės man pripaišo išdidystę,

[520] Gal, manot, išnešiotas aš pabaisos įsčių?

Ar rastum nekantą, tegul ir kokią kietą,

Kad, jus išvydus, ji nesusvelnėtų?

Ir atsispirti žavesiui ar begalėjau?

Aricija

Kaip, pone?

Hipolitas

O, aš per toli nuėjęs.

[525] Nutyla protas, kai aistra prabyla.

Kadangi pirmas aš nutraukiau tylą,

Turiu ir tęsti; jums turiu atverti

Tą paslaptį, kurios širdis negali tverti.

Tas karalaitis priešais jus – tik vargšas,

[530] Didystės jo tik pagailėt teverta.

Aš, kurs prieš meilę išdrįsau maištauti,

Iš jos belaisvių taip ilgai šaipiausi,

Kuris mariujų nuopuolių nekentęs

Tikėjaus jų audras stebėt nuo kranto;

[535] Dabar jau nešamas bendros srovės

Kaskart tolyn vis nuo savęs paties.

Tik vienas mirksnis narsą neatsargią,

Išdidžią sielą pavertė į vergę.

Jau pusmetis, kai gėsta mano veidas,

[540] Širdy strėlė, gal mirtinai sužeidus.

Dėl jūsų sau bandau vis pasipriešint;

Jūs čia – aš bėgu, nebėra – aš ieškau.

Gūdžiam miške jūs mano akyse;

Dienos šviesa, nakties tamsa, –

[545] Jūs visad mano akyse jų išrašyta,

Jums viskas dėsniškai atiduoda Hipolitą.

Teliko iš tuščiųjų mano pastangų,

Kad ieškau vis savęs ir niekaip nerandu;

Vežimas, lankas, strėlės – lyg pro dūmą;

[550] Nebeatsimenu aš pamokų Neptūno:

Vien aimanas po mišką blaško vėjai,

Žirgai, pamiršę namo balsą, dykinėja.

Gal žodžiai mano apie meilę šią aistringą

Jus verčia raust, kad jus ji pasirinko?

[555] Širdies, jums atsidavusios, žiaurus likimas!

Gražiausiai iš valdovių – vergas toks laukinis!

Bet juo brangesnė jums turėtų būt auka:

Supraskit, svėtima kalbu aš jums kalba,

Leniekit tad troškimų, neklotingai išsakytų,

[560] Jeigu ne jūs, nebūtų drįsęs jų išstarti Hipolitas.

Trečia scena: Hipolitas, Aricija, Teramenas, Ismenė

Teramenas

Man, pone, karalienę taikėsi sutikti:

Lyg jūsų ieško.

Hipolitas

Ar manęs?

Teramenas

Kad nežinau jos tikslo,

Bet jūsų jau tarnai, jos paliepti.

Kol neišvykot, Faidra geidžia susitikt.

Hipolitas

[565] Faidra! Ką tarsiu jai? Ir ko ji tikis...

Aricija

Negalit, pone, atsakyt ją išklaudyti:

Nors žinot, koks jos prešiškumo nuodas,

Jos skausmui turit gailestį parodyt.

Hipolitas

Aš išvykstu. Ir jūs tuojau išeisit,

[570] Ar jūsu žavesio nebūsiu aš įžeidęs!

Širdis, kur jūsų rankose palieka...

Aracija

Keliaukit, karalaiti, vykint savo siekių:

Kad būt Atėnai mano valdžiai klusnūs.

Visas aš dovanas priimsiu jūsų.

[575] Bet ši imperija, šlovinga, kuo plačiausia,

Man jūsų dovana nėra pati brangiausia.

Ketvirta scena: Hipolitas, Teramenas

Hipolitas

Bičiuli, parengta? Bet karalienė štai.

Eik pasakyk visiems: išvykime skubiai.

Liepk duot signalą, bėk ir grįžk tuojau

[580] Manęs ištraukt iš pokalbio nemalonaus.

Penkta scena: Faidra, Hipolitas, Enonė

Faidra *Enonei*

Štai jis: suplūta kraujas man į širdį.

Ką jam turiu sakyti, baigiu pamiršti.

Enonė

Priminkit apie sūnų, visą savo viltį.

Faidra

Jau, pone, rengiatės kelionėn kilti?

[585] Ir mano ašaros prie jūsų skausmo dera;

Jus pakviečiau, kad dėl sūnaus pasidalinčiau nerimu.

Jis nebeturi tėvo, netoli diena,

Kai jis išvys ir mirštančią mane.

Vaikystę jo užpuolė nedraugų galybė,

[590] Vienintelis tegalite sutelkt prieš juos gynybą.

Bet graužatis slapta vis mano sielą jaukia:

Gal aš jus kurčią padariau sūnaus pagalbos šauksmui.

Drebu, kad pyktis jūsų, kad ir koks teisėtas,

Nebūtų ant sūnaus, ne ant jo motinos, išlietas.

Hipolitas

[595] Nepuoselėju, ponია, jums jausmų pikty.

Faidra

Jei vien manęs nekęstumėt, sakyčiau dar, tiek to.

Tik ryžtą kenkti manyje jūs matėt;

Tačiau manos širdies jūs nesupratot.

Drįsau aš jus atstumti nuo savęs;

[600] Aš jūsų dar Atėnuose ėmiau nekęst,

Viešai ir paslapčia kovojau aš prieš jus,

Geidžiau, kad jūros mus atskirtų kaip krantus;

Kiek aprimau nebent griežtai paliepus,

Kad jūsų vardo man netartų niekas.

[605] Bet jei bausmė nelygi įžeidimui,

Jei nēkantą iš nēkantos vien imat,
Nebuvo moters, taip vertos gailėtis,
Kaip ta, kur neverta būt jūsų priešė.

Hipolitas

Kai siekia motina vaikų naudos,
[610] Retai atleidžia atžalai kitos;
Žinau aš, ponia; įtarimai baisūs
Yra sprangus antrų vedybų vaisius.
Pasitikėt manim nedrįstų nė viena,
Užgaulių joms vis būtų negana.

Faidra

[615] Ak, pone! Kad būt leista man dangaus
Išvengt lemties, nepaisančios žmogaus!
Mane kas kita jaudina ir trikdo!

Hipolitas

Nėra kas blōga, ponia, jums nutiktų:
Gal sutuoktinis gyvas, gausit žinią:
[620] Už mūsų ašaras dangus jį sugrąžina.
Neptūnas saugo jį, gal dievą šį globėją
Bus netuščiai maldavęs mano tėvas.

Faidra

Nepamatysi dūkart mirusiųjų kranto,
O kad jau buvo jį išvyst Tesėjui lemta,
[625] Viltis jį iš dievų atgaut bergždžia atrodo,

Godusis Acherontas nepaleidžia grobio.

Ką aš kalbu? Jis nemirė, jis jummyse atgimęs.

Vis akyse regiu tarytum sutuoktinį:

Regiu, kalbuosi, o širdis... laiminga,

[630] Bevalę įkarštis beprotiškas apninka.

Hipolitas

Matau aš meilės poveikio stebuklą:

Tesėjas gyvas, nors ir miręs būtų;

Jūs siela meilės liepsnomis užėjo.

Faidra

Taip, karalaiti, aš ilgiuos Tesėjo:

[635] Jį myliu, tik ne tą, kur pragarai išvydo:

Ne garbintoją moterų klaidžios daugybės,

Išniekusį Mirties valdovo guolį;

Bet ištikimą, narsų ir laukinį išdiduolį,

Tą žavų, jauną, degančių akių.

[640] Dievai tokie, ir tokį jus regiu.

Jo akys, balsas lieka jummyse,

Kilnus skaistumas švietė jo veide,

Kai mūsų Kretos perplaukė bangas, –

Į mylinčias Minojo dukterų rankas...

[645] Ką veikė? Ir kodėl be Hipolito

Jis graikų dūdvyrių susivadino svitą?

Kodėl tada, toks jaunas ir ūmus

Laivan nesėdot, neplaukėt pas mus?

Nukovęs būtumėt pabaisą Kretos,

[650] Nors jos buveinės vingiuose tiek vietos,
Painiūs ištrūkt gyvam iš Labirinto,
Bet mano sesė būt įdavus siūlą išganingą.
Bet ne: aplenkt ją būčiau spėjus;
Tą mintį meilė būtų pakuždėjus;

[655] Pagalba, karalaiti, mano stebuklinga
Išvedus būtų jus iš Labirinto vingių:
Kiek rūpesčių dėl šios galvos puikiosios!
Vien siūlas dar nebūtų nuraminęs mylimosios;
Pavojaus, jūsų laukusiojo, palydovė,
[660] Aš būčiau pirma jūsų žengt panorus,
Ir Faidrai, su jumis į Labirintą nusileidus,
Būt gera su jumis pražūt ar išsigelbėt.

Hipolitas

Dievai! Ką aš girdžiu? Ar, ponija, nebežinot? –
Tėsėjas mano tėvas, o jūsų sutuoktinis.

Faidra

[665] Iš kur, o karalaiti, baimė ši dėl atminties?
Nejau šlovė neberūpėtų man išties?

Hipolitas

Atleiskit, ponija; man sunku pakelti
Kad kalbą taip tuščiai apkaltinau nekaltą.
Iš gėdos matant jus užkaito man veidai,
[670] Tad išeinu...

Faidra

Žiaurusis, mane puikiai supratai!

Gana jau pasakiau, kad sau suklyst neleistum.

Pažinki Faidrą ir jos baisią aistrą.

Taip, myliu. Bet žinau, kad man užginta,

Nors ir nekaltai, pasiteisinti mėginti,

[675] Nei teisint meilės, drumsčiančios man protą,

Niekingo nuolaidžiavimo nuodais apduotos;

Te kerštas iš dangaus mane pavys,

Baisiuos savim labiau, nei tu nekęst gali.

Te liudija dievai, širdy įkūrę

[680] Ir kraujyje lemtingą ugnį niūrią;

Dievai, išdrįsę šlovę prisiimt –

Mirtingą silpną širdį paklaidint.

Pats savo sielos atmintį atgaut:

Ne vien tik vėngiau, bet ir išvijau,

[685] Geidžiau tau rodytis bjauri, nuožmi;

Kad nesugniužčiau, kurčiau nėkantą tavy.

Kokia iš tų man pastangų nauda?

Labiau vis nekentei, mylėjau taip, kaip visada;

Nelaimės žavesį tik teikė tau.

[690] Ilgėjaus, ašarose ir ugnį mirkau;

Turėtum patikėti, jei tik pamatytum,

Jei žvilgsnį ties manim minutę sustabdytum.

Ką aš kalbu? Aš širdį tau bedalę

Be gėdos atdariau, – ar ne prieš savo valią?

[695] Aš nedrįsau išduot, drebėjau dėl sūnaus

Ir atėjau maldaut jam nėkantos nejaust.
Širdis be išminties, jei mylimo pilna!
Nestėngiau tau kalbėt tik vien apie tave!
Dėl meilės jūlios gali kerštaut ir baust,
[700] Iš dīdvyrīo kilnaus užgimūsis sūnau,
Pasaulį išvalyk nuo tos našlės Tesėjo.
Ji Hipolitą mat, jo sūnų, pamylėjo!
Neturi nuo tavęs pasprukti ši pabaisa;
Širdis štai mano čia, sava ranka ją persmeik.
[705] Nebenustygsta štai už įžeidą atkeršyt,
Jaučiu, kaip ji karštai link tavo rankos veržias.
Kirsk! Jei mana širdis nepelnė tavo kirčio,
Jei nėkanta tava neleis malonės skirti
Ar jei piktu krauju bijais sutepti ranką,
[710] Ne ranką, kardą duok, jo vieno man užtenka,
Paduok.

Enonė

Ką darot! O teisingieji dievai!
Kažką girdžiu, mums svetimų akių nereik.
Ateikit, grįžkite, nuo gėdos kuo toliau.

Šešta scena: Hipolitas, Teramenas

Teramenas

Ar Faidra bėga ten, ar tempiamà veikiau?

[715] Ar kartais, pone, nepradėjot sielvartaut?

Be kardo jus, išblyškusį matau!

Hipolitas

Sukrėstas aš. Ak, Teramenai, bėkim.

Be siaubo į save nebegaliu žiūrėti.

Faidra... Ne, dievai! Te užmaršty

[720] Giliai palaidota bus paslaptis baisi!

Teramenas

Jei norite išvykti, laivas parengtas.

Bet Atėnai, pone, žodį tarė jau:

Vadai surinko kiekvienos genties balsus,

Jūsų brolis laimi, Faidros bus viršus.

Hipolitas

[725] Faidros?

Teramenas

Pasiuntinys atneš Atėnų valią

Ir Faidrai į rankas įduos valstybės vairą.

Karalius jos sūnus.

Hipolitas

Dievų galybe,

Apdovanojai ją už jos dorybę?

Teramenas

Tačiau neaiškus gandas jau paėjęs:

[730] Kažkas regėjęs gyvą Epyre Tesėją.

Nors aš, kurs ten ieškojau jo, žinau gerai...

Hipolitas

Klausytis turim, nieko nepraleist.

Ištirkim gandą, kaip, iš kur jis kyla:

Jei mums atšaukt neverta išvykimo,

[735] Išvykim, ir, kad mums ir kiek kainuotų,

Mes skeptrą į vertas rankas įduokim.

Trečias veiksmas

Pirma scena: Faidra, Enonė

Faidra

Ak, nešk šalin man siunčiamas garbės žymes,

Įkyrėle, juk gali kas išvyst mane!

Taip mano suniokotą protą nori vis atjaut?

[740] Paslėpk mane verčiau: per daug jau pasakiau.

Išdrįso išsiliet mana aistra,

Nors niekad neturėjo būti išgirsta.

Dangau! Kaip klausės jis manęs! Ir kaip

Jis vangstės mano žodžių visą laik!

[745] Kaip troško kuo greičiau jis pasitraukt!

Kaip mano gėda privertė jį raust!

Ko sulaikei tu mano ryžtą priešmirtinį!

Deja! Kai kardas jo man krypo į krūtinę,

Ar blyško jis? Ar mano ranką suturėjo?

[750] Tą mirksnį, kai ranka jo kardą palytėjau,

Jo akyse negailestingose išvydau siaubą dėl savęs;

Lyg nelaiminga geležis paniekus būtų jo rankas.

Enonė

Nelaimės savo bandot skundais prisiminti,

Vis kurstot ugnį, nors turėtumėt gesinti.

[755] Ar būtų ne verčiau, o aine prakilni Minojo,

Jums atvangos kilniausiuos rūpesčius ieškojus;

Nepaisant nedėkingojo, kurs tik pabėgti taikos,

Gal viešpataut, valdyt valstybę reiktų?

Faidra

Man – viešpatauti? Man – valdyt valstybę?

[760] Manęs pačios nebesuvaldo protas pasiklydęs!

Paleidus man jausmus, valia sustingo!

Jau vos kvėpuoju po našta gėdinga!

Aš mirštu!

Enonė

Bėkit!

Faidra

Negaliu be jo gyventi.

Enonė

Išdrįsot jį išstremti, – nebedrįstat vengti?

Faidra

[765] Nebėr jau laiko: aistrą atskleidžiau beribę.

Vėlu begrįžti į atšiaurią nekaltybę:

Aš nugalėtojai parodžiau aistrą begėdingą,

Viltis į širdį man įslinko nevalingai.

Tai tu, sutelkus mano mažtančias jėgas,

[770] Gyvybę, kur ant lūpų ėmė gęst,

Patarimu man vis gaiviu, meiliu

Parodei, kad mylėt aš dar galiu.

Enonė

Iš jūsų negandų nekalte, kalte,

Kad jus išgelbėčiau, ką dar turiu pakelti?

[775] Bet jeigu jūsų įžeista dvasia nupuolė,

Ar galit panieką pamiršti išdiduolio?

Koks tvirtas atšiaurumas jo akyse spingsojo,

Nedaug betrūko, kad sukniubtumėt prie kojų!

Didybė jo man darės atgrasi!

[780] Bet Faidra žvelgė juk ne mano akimi?

Faidra

Enone, gali jis pamest puikybę, žeidžiančią tave;

Šiurkštus jis, atšiaurus, užaugęs mat miške.

Įstatymai laukiniai ugdė Hipolitą,

Gal jam ir meilės žodžių niekad nesakyta;

[785] Gal nuostaba ūmi jo kalbą varžė;

Dejonės mūsų buvo gal per veržlios?

Enonė

Atminkit, barbarės jisai gimdytas.

Faidra

Jis ją mylėjo, barbarę tą, skitę.

Enonė

Jisai negali moterų pakęst.

Faidra

[790] Pakenčiančios varžovę nematau savęs.

Tu savo patarimais man nekaip atrodai!

Tarnauk, Enone, mano aistrai, o ne protui.

Matau, kad meile nepasieksiu jo širdies.

Ieškokim jį užpulti vietos silpnesnės:

[795] Imperija žavi patraukė jį išsyk!

Atėnai jį vilioja, kad ir ką sakyk;

Juk jūron smaigalius jau gręžė jo laivai

Ir burės vėjy plaikstėsi laisvai.

Eik ir garbėtošką tą jauną man atvesk,

[800] Enone, prieš akis pamok jam karūna:

Te dedas ant galvos tą diademą šventą;

Pririšt jį prie savęs – garbės man tiek užtenka.

Įduokime jam valdžią, per sunkią man laikyti.

Išmokys mano sūnų prideramai valdyti;

[805] Gal panorėtų jam ir tėvą jis atstoti:

Įduodu valdžiai jo ir sūnų aš, ir motę.

Kaip išmanai, bandyk, palenk jį pagaliau:

Tavieji žodžiai jį, manau, paveiks geriau;

Raudok, kad Faidrai jau numirti nebaisu,

[810] Nerausdama kalbėk maldaujamu balsu.

Visus tavus žodžius, aš ryšiuosi paremti.

Eik, man jau nekantrū išgirsti savo lemtį.

Antra scena: Faidra, viena

[Faidra]

Venera, juk regi valdingą mano gėdą,

Tūžmingoj paniekty skausmai man širdj ėda!

[815] Jau nebebūk žiauri, jau viską tu pasiėkei,

Tau pergalingai vis į tikslą strėlės lėkė.

Jei pasimėgaut tau smagu nauja šlove,

Pulk priešą, kurs smarkiau maištautų prieš tave.

Širsti, bet Hipolitas tau įsiteikt nesiekia

[820] Ir prie altoriaus tavo nesilenkė dar niekad.

Vien tavo vardas žeidžia jo išdidžią klausą;

Atkeršyk, deive, jam: savus tikslus suglauskim.

Te jis pamilsta... Bet tu jau grįžti, Enone,

Nekenčia jis manęs, tavęs klausyt nenori?

Trečia scena: Faidra, Enonė

Enonė

[825] Stebuklas meilės tik įveiktų mintj,

Jūs, ponija, buvusią dorybę prisiminkit:

Karalius, kurs žmonių manytas miręs,

Parvyko, tuoj bus čia, Tesėjas, jūsų vyras.

Jau žmonės skubinas jį pamatyti.

[830] Kai, jūsų palieptà, ieškojau Hipolito,

Iki dangaus pakilo tūkstančiai šauksmų...

Faidra

Gana, kad mano vyras tarp gyvų.

Pasielgiau niekingai meilę išpažinus;

Tenoriu ją pamiršt: jis gyvas, gyvas.

Enonė

[835] Ką?

Faidra

Jau sakiau. Bet neklausei:

Gebėjai mano sąžinę raudom įveikt.

Šį rytą būčiau apglėbta vertos mirties;

Bet paklausiau tavęs ir mirštu be garbės.

Enonė

Jūs mirštat?

Faidra

O dangau! Ir ką aš padariau!

[840] Ir vyras, ir sūnus čionai ateis tuojau!

Regėsiu priekaištą užgintai savo aistrai,

Kaip jis stebės, kai į jo tėvą kreipsiuos

Atodūsių, jo neklausytų, slegiama širdim

Ir ašarų, jo paniektų, pilnom akim!

[845] Ar tu manai, kad jis, jautrus Tesėjo garbei,

Nuo jo nuslėps gėdingą mano karštį?

Ar leis karalių jis išduot ir savo tautą?

Ar jis pajėgs suramdyt siaubą, kur man jaučia?

Tylėtų veltui: aš žinau savas išdavystes,

[850] Enone, ar jžūlumu aš panaši į tas,

Kur kalnę slapsto, jaučias kuo ramiausiai,

Neišsiduoda niekuo, net veidai nerausta.

Visų savų aistrų nepamirštu:

Atrodo man, šių sienų, šių skliautų

[855] Nebylios lūpos viską apsakys,

Sulauks Tesėjo, jam atvers akis.

Numirkim: iš to siaubo išvaduos mirtis.

Ar didelė bėda pasaulį šį palikt?

Mirtis nelaimėliams jokia kančia:

[860] Baisu tik negarbės, kurią paliksiu čia.

Vaikams reikės iškęst tą palikimą baisų!

Kad tik Jupiterio drąsa jų neapleistų!

Tik kad ir koks jo kraujas būtų prakilnus,

Nusikaltimą motinos pakelt sunku jiems bus.

[865] Drebu, kad motinos istorija keista

Nebūtų kartą jiems už kaltę priskirta.

Drebu, kad ji nevirstų akmeniu sunkiu,

Neleisiančiu abiem pakelt akių.

Enonė

Be abejo, ir man jų gaila abiejų;

[870] Jaučiu, ne veltui jūsų baimė dėl sūnų.

Bet kam tokioms užgaulėms juos pasmerkti?

Kodėl jums pačiai skelbti savo kaltę?

Sakys visi, kad Faidra, prasižengus,

Išduoto savo vyro rūsčio vengia.

[875] O Hipolitui kas, smagu jam bus, kad jūs

Patvirtinot gyvybės kaina jo žodžius.

Ką jūsų kaltintojui begalėčiau atsakyti?

Lengvai aš būčiau jo akivaizdoje sutrikdyta:

Baisu man būtų triumfą jo regėti,

[880] Girdėti, kaip visiems jis klosto jūsų gėdą.

Verčiau mane dangaus liepsna prarytų!

Ar jis dar jums brangus? Man pasakykit.

Kokiom akim jūs regit narsų karalaitį?

Faidra

Žvelgiu į jį, regiu pabaisą klaikų.

Enonė

[885] Tai ko jam pergalę po kojų klojat?

Jūs bijot jo: apkaltint ryžkitės pirmoji,

Primeskit jam nebūtąją jo kaltę.

Kas ją paneigs? Prieš jį juk visa kalba:

Jo kardas, laimei, jūsų rankoj liktas,

[890] Ir nerimas, ir skausmas jūsų tikras,

Prieš jį gebėjot tėvą nustatyt,

Dėl jūsų atsidūrė jis tremty.

Faidra

Kaip drįsčiau juodint nekaltumą tyrą!

Enonė

Mana ištikimybė gerbtų jūsų tylą;

[895] Drebu kaip jūs ir graužatį jaučiu.

Verčiau mane ištiktų tūkstantis mirčių.

Bet to siaubingo vaisto jūsų netenku,

Be jūsų viskas man beprasmiška, blanku;

Tesėjui pasakysiu. Jis turėtų pasitenkint

[900] Kaip bausmę sūnui lemdamas jam tremtį;

Net bausdamas turės jis tėvas likti,

Bausmė lengva, bet numaldys jo pyktį.

Net jei nekaltas kraujas pasilies,

Ar jis nevertas jūsų garbei kilusios grėsmės?

[905] Šis lobis per brangus pavojun jį statyti.

Neturit sudrebėt, nors ji ir ką sakytų,

Ją ginkit nuo grėsmės, nors perženktumėt ribą

Kur paaukoti turėsit už ją net ir dorybę.

Ateina... Lyg Tesėjas.

Faidra

Ak! Ten Hipolitas;

[910] Jo akyse regiu žlugimą savo įrašytą.

Daryk, kaip išmanai, aš kliaujuosi tavim.

Jau nieko negaliu, nugrimzdus sumaištin.

Ketvirta scena: Tesėjas, Faidra, Hipolitas, Teramenas, Enonė

Tesėjas

Man laimė vėlei žodį ištesėjo,

Jums, ponai, sugrąžina...

Faidra

Luktelkit, Tesėjau.

[915] Ir nesutepkit savo įstabių jausmų:

Nebeverta aš jūsų išstarmių meilių:

Jūs – žjeistas. O laimė pavydi, nes

Jums nesant negailėjo jūsų sutuoktinės.

Nebegaliu jums tikti, jūsų neverta,

[920] Turiu pranykti, – kur mana vieta?

Penkta scena: Tesėjas, Hipolitas, Teramenas

Tesėjas

Kaip jūsų tėvas pasitinkamas keistai,

Sūnau?

Hipolitas

Tik Faidrai lemta paslaptį atskleisti.

Bet jei troškimas mano gali jus trikdyti,

Padėkit, pone, jos daugiau nebematyti;

[925] Ak leiskite, kad Hipolitas, sūvis nusiminęs,

Paliktų šias vietas, kur būva jūsų sutuoktinė.

Tesėjas

Sūnau, mane palikti norit?

Hipolitas

Jos neieškojau.

Tai per jus aš šian kraštą įkėliau koją.

Jūs, pone, teikėtės pakrantėj Troidzenos

[930] Išvykdamas man patikėt Ariciją ir karalienę:

Net buvo pavesta jas sergėt apdairiai.

Kokie dabar galėtų sulaikyti reikalai?

Laisva jaunystė miškuose mana

Miklumą priešams rodė jau gana;

[935] Ar negalėčiau aš, dykystę čia paniekęs,

Šlovingesniu krauju dažyti savo ietis?

Kadise už mane jausnesnis, pone,

Ne vieną drebinot pabaisą ir tironą,

Sunkia ranka, kilnia, teisinga

[940] Juos persekiojot žygiuose sėkminguos,

Ir buvo saugios jūrų abiejų pakrantės;

Ir saugūs jautėsi, kurie keliauti rengės;

Heraklis, jūsų vertinęs žygius,

Kaip pavyzdį saviesiems pasirinko jus.

[945] Aš, tėvo, šitokio garsaus, sūnus, o šit

Net ir nuo motinos pėdų vis tebesu toli!

Tad leiskit mano drąsai imtis darbo verto:

Man leiskit, jei dar turit sumedžiot baisūną nartų,

Po kojom jums paklot jo išnarą garbingą.

[950] Ar atminimą užpelnyt mirties šlovingos,

Kad amžiams likęs atminimas prakilnus

Pasauliui liudytų, jog jūsų aš sūnus.

Tesėjas

Ką čia radau? Kiek siaubo čia pritvinę,

Šeima išsibėgioti taikos, krinka?

[955] Jei grįžt turiu negeidžiamas, nelauktas,
Kurių galų, dangau, aš iš kalėjimo ištrauktas?

Turėjau draugą: iš Epyro tirono
Aistros apsėstas bandė pasigrobt jo žmoną;
Padėti draugui buvo taip neatsargu,

[960] Likimas piktas mus apakino abu.

Tirono sučiuptas beginklis, nekovojau,
Raudojau liūdnas, kai regėjau Peiritoją,
Kai barbaras jį pjudė šunimis plėšriais,
Žmonių įpratęs girdyt juos kraujais.

[965] Įsakė jis mane į olą tamsią uždaryti,
Bedugnę gilią prie šešėlių karalystės.

Po pusmečio dievams gal parūpau:
Sargybinių akis aš priveikiau apgaut,
Niekingo priešo gyvastį atimt

[970] Ir jį sušerti jo paties šunims.

Ir kai grįžtu netverdama iš džiaugsmo
Prie visko, ką dievai paliko man brangiausia,
Ką aš sakau, – kai mano siela grįžta į save,
Kai rengias brangų reginį atšvęst,

[975] Drebėdami mane sutinka ir vis rengias

Visi pabėgt, apsikabinti vengia,
Aš pats iš baimės tos, kur jiems sukėliau,
Norėčiau grįžt kalėjiman Epyro vėlei.

Kalbėkit. Faidra skundžiasi, kad įžeistas esu.

[980] Kas išdavė? Kam neatlyginta kerštu baisiu?

Ar Graikijai, patyrusiai iš mano rankos tiek naudos,
Gal pasitaikė nusikaltėlių savy priglobt?

Sūnus gal mano? Ko nesakot niekas, –

Gal susimokė jis su mano priešais?

[985] Eime vidun: nebegaliu pakelti

Dvejonės, sužinokim nusikaltėjų ir kaltę,

Te savo nerimą man pagaliau paaiškins Faidra.

Šešta scena: Hipolitas, Teramenas

Hipolitas

Ko siekė ši kalba, many pasėjus baimę?

Ar Faidrą bus ištikęs įkarštis bekraštis,

[990] Kad trokšta kaltę išpažinus gyvastį prarasti?

Dievai! Ką tars karalius? Kokius mirtinus nuodus

Čia meilė paskleidė po jo visus manus?

Ugnies aš pilnas, atstumtos jo nekantos,

Koks jam aš andai ir dabar jam koks!

[995] Baiminga nuojauta jau taikos įsigaut.

Bet nekaltam nėra ko būgštaut pagaliau.

Eime, nuspręskim, kaip visų geriausia

Galėčiau tėvo širdį aš sujusmint,

Atverti meilę, – tokį karštį jos,

[1000] Kad net ir jo galia atšaldyt nevalios.

Ketvirtas veiksmas

Pirma scena: Tesėjas, Enonė

Tesėjas

Ką aš girdžiu? Geismų klastingas vergas

Ketėjo jžūliai nuplėšti tėvo garbę;

Kaip žiauriai, lemtie, tu kamuoji mane:

Kur aš, kur einu, niekas nebežinia.

[1005] Švelnumas! Gerumas! Už gėra blogù!

Sumanymai narsūs! Galvoti koktu.

Geismus nešvarius jis siekė patenkit,

Per jėgą prie jų akiplėša lenkė!

Jo įsiūčio ginklą mačiau aš, tą kardą,

[1010] Mano jam duotą garbingam darbui.

Jokie kraujo ryšiai jo suturėt nevaliojo!

O Faidra jam bausmę vis atidėliojo!

Tylėjimas Faidros užstojo grobėją!

Enonė

Ne, Faidra užstojo apverktiną tėvą,

[1015] Ji jautėsi meilės paikos jžeista

Ir matė pavojaus liepsnas akyse;

Ji merdėjo, pone, jis mirtį jai tiesė,

Tyrumą akių jai gesino ir šviesą.

Nuo rankos piktos aš puoliau jos gelbėt,

[1020] Aš ją jūsų meilei gebėjau išsergėt,

Jos graudulį, nerimą jūsų sugėriau,

Jos ašaras aiškint nenórom turėjau.

Tesėjas

Klastūnas! Mačiau, kaip negali susivaldyt,

Kaip sudrebėjo iš baimės, kai ėjo artyn.

[1025] Kad nelabai tesidžiaugia, būta man nustebimo,

Švelnumas išblėso, kai jis šaltai apkabino.

Bet ar šį geismą netyrą, lyg audrą nuožmiausią,

Kas nors jau Atėnuos patyrė, nujaučia?

Enonė

Štai, pone, ką sako jums karalienės rauda:

[1030] Nusikalstamos meilės jaučiasi ji nuskriausta.

Tesėjas

Ir vėl atgijo Troidzenoj ta aistra?

Enonė

Aš apsakiau jums, pone, viską, kaip yra.

Žiauru, kad karalienė savo sielvarte viena,

Palikt jus leiskite ir eiti man pas ją.

Antra scena: Tesėjas, Hipolitas

Tesėjas

[1035] Štai jis. Dievai didieji! Šį kilnų stotą

Išvydusios, ar kokios akys juo suabejotų?

Kodėl veide šventvagiškos išdavystės
Taip velniškai gražiai dorybė švyti!
Kokie ženklai mums leistų atpažinti
[1040] Tokių žmonių niekšingą širdį!

Hipolitas

Norėčiau jūsų klaust, jei būtų leista,
Koks negandos šešėlis temdo veidą?
Ją patikėkit man, laikysiu paslapy.

Tesėjas

Tu, niekše! Dar man rodytis drįsti?
[1045] Ištvirkęs liekana šlykščiausių išdavikų,
Maniau, nuo jų šią žemę apvalyti man pavyko,
Po to, kai siautulys pasibaisėtinos aistros
Tave į tėvo guolį priveikė nublokšt,
Drįsti akis man rodyt savo, priešo!
[1050] Laikaisi šios apibjaurotos vietos,
Nors jau seniausiai kuo toliau išplaukt turėjai,
Kur mano vardo nieks dar negirdėjo!
Dink, niekše! Nebekurstyk mano pykčio,
Nelauk, kad savo neapykantos nesulaikyčiau;
[1055] Ir taip turėsiu amžiną nešioti gėdą
Paleidęs į pasaulį šį gyvėdą,
Tavos mirties net ir minėt neverta,
Ji vos nesuteršė šlovingo mano vardo.
Dink, kol ranka, įpratusi niekšus žudyti,
[1060] Nepalietė tavęs bausminga ugnimi,

Ir saugokis, kad saulės spinduliai
Tavęs nepamatytų grįžusio čia jūliai.
Neatsigręždamas skubėk, pradink, sakau,
Išgelbėk šalį šią nuo savo atvaizdo baisaus.

[1065] O tu, Neptūne, kai kadaise drąsiai
Pakrantes tavo išvaliau nuo žmogžudžių gyvačių,
Ar atmeni, žadėjai juk, jei reikalas iškiltų,
Tu mano pirmą prašymą išpildyt.

Ilgoj kančioj kalėjimo žiaurus
[1070] Tavos galybės nemarios nemaldavau;
Žinau, pagelbėt tu nesi spartus,
Užtat tau palikau tik reikalus rimtus:

Meldžiu už nelaimingą tėvą keršyt;
Šį niekšą pavedu aš tavo narštui;
[1075] Jo kraujo jūlius geismus gesink;
Tesėjas tavo įsiūty gerumą atpažins.

Hipolitas

Faidra man primeta meilę nusikalstamą!
Siaubas neregėtas mano sielą kausto;
Tiek smūgių iš pasalų užpklupo iš karto,
[1080] Kad man atima žadą ir užgniaužia gerklę.

Tesėjas

Niekše, tikėjais, kad Faidra bailiai tylės,
Tylėjimu tavo atžūlų kėsą nuslėps:
Reikėjo kardą pirma pakelti,
Jis, likęs jos rankose, leidžia tave apkaltinti;

[1085] Ar reikėjo veikiau, baigiant niekšybę,
Faidrai vienu kirčiu atimti gyvybę.

Hipolitas

Įžeistas melo baisaus, pone, teisėtai

Turėčiau čia leisti prabilti tiesai,

Bet paslaptį, syjančią su jumis, išlaikysiu.

[1090] Kad iš pagarbos jums tyliu, vertinti paprašysiu

Ir neskubėti gausint rūpesčių savo apsčių,

Įsižiūrėt verčiau, kaip gyvenu, kas esu iš tiesų.

Iš mąža imas didžios piktadarybės:

Kas baudės peržengti nubrėžtą ribą,

[1095] Išdrįs ir téises niekt šventas galopi;

Piktadarybė, kaip dorybė, žengia vis pakopom:

Nematėm niekad nekaltybę drovią

Ūmai pavirstant į palaidą sugulovę.

Per dieną mirtingasis, buvęs geras,

[1100] Žudikas nei ištvirkėlis šlykštus nepasidaro.

Aš, įsčiose nešiotas móteries tyros,

Neniekiau jos kilmės nei jos doros.

Pitėjas, pagerbtas išminčius tarp žmonių,

Mane mokino noriai, vos išsprūdau iš po motinos sparnų.

[1105] Tikrai nenoriu per gerai savęs vaizduoti,

Bet jei kokia dorybė yra dievų man dúota,

Aš, pone, niekad neslėpiau, jog negaliu pakęsti

Piktadarybių tų, kur man ketinama primesti.

Štai tuo ir buvo Hipolitas Graikijoje garsus.

[1110] Dorybės sargas gal net pernelyg aršus:

Kiekvienas žino, jog dėl jos nė nebandyk palenkt manęs.

Diena nėra skaistesnė už manos širdies gelmes,

O norima štai Hipolitą netyra aistra apjuodint...

Tesėjas

Kaip tik puikybe šia tu, niekše, išsiduodi.

[1115] Šlykšti už santūrumo slypi prigimtis:

Viena tik Faidra krito tau į nedoras akis;

Kiekvienai kitai liko tava širdis šalta,

Netroško užsidegti meile nekalta.

Hipolitas

Ne, mano tėve, ta širdis, nenoriu slėpti,

[1120] Neatsisakė tóra meile užsidegti.

Prie jūsų kojų išpažįstu tiesą skaudžią:

Aš myliu, myliu, nors ir perspėjot, ir draudėt.

Aricija man širdį rūščiau pakerėjo;

Duktė Palanto jūsų sūnų nugalėjo:

[1125] Ją dievinu, širdis nepaklusni dėl jos

Man ilgesio pilna ir nekantrios liepsnos.

Tesėjas

Dangau! Ją myli? Pramanas bevaisis:

Dediesi kaltas, kad galėtum išsiteisint.

Hipolitas

Aš jos vengiu, ją myliu mėnesiai šeši;

[1130] Bijojau, bet norėjau, pone, jums pasisakyt.

Bet įsikalęs jūs galvon klaidingą mintį!
Kuo man prisiekti? Kaip jus nuraminti?
Kad žemė ir dangus, visa gamta...

Tesėjas

Niekšybė priesaikomis dangstos visada.
[1135] Paliauk jau pykdęs įkyria šneka,
Netikrai tavo dorai išeitis ji per menka.

Hipolitas

Jūs manot, jog kalbu suktai, neskaidriai:
Širdies gelmėj mane geriau supranta Faidra.

Tesėjas

Ak, tavo begėdystė siutina mane!

Hipolitas

[1140] Kiek metų skirsit man, kokia tremties vieta?

Tesėjas

Net jei išstremčiau už stulpų Alkibo,
Manyčiau, šitas niekšas per arti dar.

Hipolitas

Kaip kęsti man reikės tą įtarimą baisų?
Koks draugas pagailės, kai jūs mane apleidžiat?

Tesėjas

[1145] Ieškok draugų, kurie už garbę iškelia
Kraujomaišą ir svetimoterystę,
Niekingų išdavikų, prakeiksmo vertų,
Kad imtųs ginti tokį padarą kaip tu.

Hipolitas

Kraujomaišą ir svetimoterystę man vis primetat.
[1150] Tyliau. Tačiau jūs Faidros motiną prisimenat
Ir visą, pone, josios giminę ir kraują,
O jam, kaip žinot, šios baisybės nieko nauja.

Tesėjas

Ką! Šmeiždamas bandysi apsiginti?
Sakau tau paskutinį kartą: dink!
[1155] Nelauk, kad begalinis tėvo rūstis
Tave gėdingai lieptų lauk išgrūsti!

Trečia scena: Tesėjas

Nelaimėli, eini neatmainomai pražūt!
Neptūnas upės vardu, patiems dievams baisiu,
Man žodį davė, žodį ir tesės,
[1160] Nuo keršto dievo neapsaugos nieks.
Tave mylėjau, ir širdis, nors įžeista, nepaiso
Užgaulės, tik nujaučia galą baisų.
Tave nubausti stūmei pats stumte:
Nebuvo tėvas taip paniektas niekada!
[1165] Teisingieji dievai, širdies atjaučiantys skausmus,

Ar man galėjo gimti nusikaltėlis sūnus!

Ketvirta scena: Tesėjas, Faidra

Faidra

Pone, aš ateinu pas jus tikro siaubo pilna;
Jūsų balsas griausmus pasiekė ir mane:
Bijau, kad pasekmės staigios nelydėtų grasinimo.
[1170] Jeigu dar yra laiko, išsaugokit savo giminę,
Apginkit savo kraują, maldauju nuolañkiai,
Apsaugokit mane nuo siaubo girdėti jo kančią;
Amžinam sielvartui manęs neberenkit,
Kad jo kraują pralieti verčiau tėvo ranką.

Tesėjas

[1175] Man rankos dar nesuteptos sūnaus krauju,
Bet nedėkingajam neleista išsisukt:
Neptūno rankai nemirtingai pavesta žūtis,
Skolingai man; tad kerštas tą jžūlėlj ištikis.

Faidra

Neptūnas skolingas! Kaip? Linkėjimai jūsų pikti...

Tesėjas

[1180] Štai, jūs jau bijotės, kad jie bus atlikti!
Palaikykit verčiau mano valią teisėtą:
Visą šlykštulį užmačių jo iškelkit į šviesą,
Kurstykit mano pyktį, per vangų, per lėtą,

Jūs ne viską dar žinot, kuo jo nusidėta:

[1185] Jo aistra ir jus įžeisti išdrįso;
Jūsų lūpos, jis sakė, sklidinios apgavysčių;
Sakė Ariciją pagrobus jo širdį, ištikimybę,
Myli jis ją.

Faidra

Kaip, pone!

Tesėjas

Jis mane tikino,
Bet melui tuščiam neduota manęs apgaut.
[1190] Tikėkimės Neptūno teisingumo spartaus;
Einu prie jo aukuro, karštas dedu maldas,
Kad man išpildytų savo priesaikas nemarias.

Penkta scena: Faidra

Išeina. Kokią naujieną čia išgirdau ūmai?
Žiebias širdy ugnis, o atrodė, jau pelenai?

[1195] Žinia kaip smūgis! Kaip pražūtis, o dangau!
Siela visa veržiausi gelbėti jo sūnaus;
Ištrūkus iš rankų Enonės įsibauginusios,
Pasidaviau graužačiai, ir iki tol vis kankinusiai.
Ir kur mane ta atgaila būtų nusviedus?
[1200] Gal prisiėmus net būčiau kaltę ir gėdą,
Jei ta žinia man žado atėmus nebūtų,

Gal net klaiki tiesa man būtų išsprūdus.

Turi jausmų Hipolitas, bet man jis nejaučia nieko!

Aricija jo širdy! Aricijai pasižadėta!

[1205] Ak! Dievai! Kai mano žodžius pasiryžęs atmest

Apsišarvavo žvilgsniu išdidžiu, rūstis veide,

Pamaniau, kad jau amžiams jo širdis užverta,

Moterų giminei visai neatsivers niekada,

Tačiau viena sutirpdė širdį jo geležinę,

[1210] Žvilgsnyje jo rūsčiame malonę pažino.

Galbūt jo širdų ir nesunku sugraudinti:

Bet aš iš moterų jam atgrasi vienintelė.

Ir ta buvau, kuri apginti jį bandžiau!

Šešta scena: Faidra, Enonė

Faidra

Brangi Enone, ar žinai, ką išgirdau?

Enonė

[1215] Ne, bet visa drebu, nenoriu jums meluoti.

Blyškau vien nuo minties, kad galit išsiduoti;

Kad visko iš aistros nebūtumėt sugriovus!

Faidra

Kas būtų pagalvojęs? Turėjau aš varžovę!

Enonė

Nejaugi?

Faidra

Hipolitas myli, nè neabejoju.

[1220] Tas priešas atšiaurus, kurio palenkti nevaliojau,

Kur garbinimas, meilės skundas žeidė,

Tas tigras, kur baugu man buvo ir prieiti,

Jau pavergtas, jaukus, jau nors iš saujos girdyk:

Aricija kelius surado jam į širdį.

Enonė

[1225] Aricija!

Faidra

O, skausme, ligi šiolei nepatirtas!

Kokia nauja kančia man skirta!

Ką iškentėjau, – baimes, jausmo siausmą,

Aistringą šėlą, sielvartą ir siaubą,

Žiauraus atsakymo karčius žodžius, –

[1230] Menka užuomina kančios, kurią jaučiu.

Jie mylisi! Kaip nemačiau? Čia jų kerai?

Kaip įjiedu susitiko? Kur? Ir ar seniai?

Žinotai viską. Leidai, neįspėjai?

Slaptos jų meilės man atskleisti negalėjai?

[1235] Dažnai juos žmonės matė viešumoj?

O gal jie slapstės girių glūdumoj?

Deja, slapytis nereikėjo po miškus:

Jų nekaltiems atodūsiam atitarė dangus;

Be priekaištų galėjo meilę švęst;

[1240] Kasryt pakildavo linksmi ir ramūs dėl savęs!

O aš, liūdnoji atplaiša gamtos,

Šviesos ir saulės vengiau nuolatos;

Mirtis tebuvo dievas, jam meldžiausi.

Ir laukiau, o kada kvėpuoti liausiuos;

[1245] Aš savo tulžį ašarom vis laisčiau,

Mačiau nelaimę savo net per aiškiai,

Bet ašarose visiškai paskęst bijojau,

Tik mėgavausi virpuliu to pragaišties pavojaus;

Po giedru veidu teko neviltį slapstyti

[1250] Ir karčią ašarą kaskart nuryti.

Enonė

Ką jie laimės? Juk meilė jų beprasmė?

Daugiau nesimatys.

Faidra

Bet meilės nepraras jie!

O, ta žiauri mintis! Kai čia kalbu,

Pamišus iš aistros įsimylėjėlė jiems nesvarbu!

[1255] Tegul jie bus ir atskirti tremties,

Bet šimtą kartų nesiskirt prisieks.

Man per sunku jų laimę tverti būtu,

Vaduok mane, Enone, iš pavydulingo siuto.

Mes turime padėt Aricijai pranykti,

[1260] Prieš kraują šlykštų turime sukelti vyro pyktį,

Kad bausmėmis lengviausiom jis nesiribotų!

Sesers nusikaltimas brolių net pranoksta.

Aš noriai jo maldausiu apimta pavydo.

Ką aš darau? Kur protas pasiklydo?

[1265] Pavydas mano! Man maldaut Tesėjo!

Tesėjas gyvas, bet širdis įsidegė rusėjus!

Dėl ko? Kur ta kita, taip trokštama karštai?

Kas mano žodis stojas man plaukai.

Nusikaltimai mano be ribų jau driekias.

[1270] Kraujomaiša ir apgavystė man jau niekis;

Žudikės mano rankos keršyt nekantrauja,

Panirt joms maga į nekaltą kraują.

Dar – vargšė! – gyvenu! Kasdien stebiuos

Šventąja saule – kilusi iš jos!

[1275] Man prosenis – dievatėvis, dievų galva;

Dangus, pasaulis – mano protėvių šeima;

Kur slėptis man? Gal pragaro tamsiojon?

Bet tėvas ten! Sprendimų urną laikantis Minojas.

Lemtis į griežtas ją atidavė rankas:

[1280] Minojas teisia vėleles blyškias.

Ištiks šešėlį siaubo virpulys,

Kai savo dukrą prieš akis išvys,

Kai priversta bus išpažinti dukra

Kalčių kaltes, gal negirdėtas pragare!

[1285] Ką tarsi, tėve, apie vaizdą šį nuogañdų?

Regiu siaubingą urną krentant tau iš rankų;

Regiu tave galvojant bausmę naują,

Tave į budelį pavirstant savo kraujo.

Už tavo šeimą pražudytą te deivei bus atleista;

[1290] Jos kerštą atpažink kaip dukrai siųstą aistrą.

Deja! Dėl nuopuolio baisaus man gėda,
Aš pamečiau dėl jo širdies palaimą giedrą.
Sekiojo neganda mane lyg prievaizdas sargus,
Kentėdama galop baigiu gyvenimo vargus.

Enonė

[1295] Ak, ponია, tuos siaubus išmeskit iš galvos!

Čia būta tik klaidos, ir tos atleistinos.

Jūs mylit. Neįmanoma papūst prieš vėją:
Lemties nebeatšaukiami kerai jus apžavėjo.

Ar negirdėtas čia stebuklas amžių dienai?

[1300] Ar meilė įveikė jus tiktai vieną?

Ar silpnumu žmonių suabejos kas?

Ir jūs mari, – likimui atsiduokite mariosios.

Jūs skundžiatės sava baisia našta.

Dievai Olimpo ją užkrovė kitada,

[1305] Jus vertė nusikalst, bijot bausmių žiaurių,

Bet jie ir patys degė nuo aistrų.

Faidra

Tai tokį patarimą tu man duodi?

Vadinas, nori baigt mane nunuodyt,

Nelaimingoji! Štai kaip pražudei mane:

[1310] Aš bėgau nuo šviesos, sugrąžinai į ją;

Kad pareigą apleidau, kalti verksmai tavi;

Aš vėngiau Hipolito, privertei išsvyst.

Ką padarei? Kam lūpos tavo vylios,

Jį kaltindamos, man gyvenimą nuodų pripylė?

[1315] Jis gali mirt, jei tėvo beprotystės

Bausmioji išstarmė bus išklaudyta.

Tavęs nebeklausau. Šalin, baisi šlykštyne!

Palik man mano apgailėtiną likimą.

Tegul tau atpildo dangus teisingas nestokoja!

[1320] Tegul atgraso amžinai bausmė tavoji

Visus, kurie meilavimu saktu

Žingsnius valdovų kreipia pragarmėn – kaip tu,

Juos stumia ten, kur traukia širdys jų,

Ir drįsta vesti nuopuolio keliu!

[1325] Nevykę pataikūnai – pražūtingas donis,

Dievų supykusių įteikiamas valdovams!

Enonė, viena

Dievai! Jai šitaip atsidavus tarnavau;

Štai gaunu atlygį! Aš jo nusipelniau!

Penktas veiksmas

Pirma scena: Hipolitas, Aricija, Ismenė

Aricija

Kaip? Šitoks jums pavojus, o jūs tylit?

[1330] Paliekat suklaidintą tėvą, kurs jus myli?

Žiaurusis, jeigu mano ašaras paniekti drįstat,

Lengvai sutinkate manęs daugiau nebeišvysti.

Tai išsiskirkit su nuliūdusia Aricija, keliaukit,

Bet teikitės prieš tai bent savo gyvastį apsaugot,

[1335] Apginkit savo garbę nuo dėmės niekingos,

Kad tėvas jums atšauktų bausmę neteisingą:

Yra dar laiko. Kas gi jus sulaiko,

Kad kaltinintojai liekat kelią laisvą?

Paaiškinkit Tesėjui.

Hipolitas

Ką galėjau tarti?

[1340] Ar guolio jo turėjau apsakyt negarbę?

Ar viską man derėjo atvirai iškloti

Ir jį priverst niekingai raudonuoti?

Vienintelė atspėjot mano slaptį karčią,

Tad širdį vien tik jums ir dar dievams atverčiau.

[1345] Nuo jūsų slėpt neįėjau, – ar myliu, jums nuspręst, –

Ką visą laik slėpiau pats nuo savęs.

Bet atmenat, kokios aš priesaikos tikėjau,

Pamirškite, jeigu galite, ką jums kalbėjau,

Ponia, tegul niekad lūpos skaisčios

[1350] Nepasakos apie šį nutikimą baisų.

Dievų teisingumu išdrįskim kliautis;

Išteisinti mane jiems rūpi kuo labiausiai.

Ir Faidra kartą dėl savos kaltės

Išvengti paniekos teisios nebegalės.

[1355] Tokios tik pagarbos iš jūsų tegaliu prašyt,

O visa kita mano pyktis nežabotas sutvarkys:

Ištrūkit iš vergystės, žudančios dienas,

Išdrįskite pabėgti įkandin manęs.

Palikit vietą, suteptą ir pražūtingą,

[1360] Jos orą, – dōrai juo kvėpuot nuodinga;

Dabar nekristų į akis skubi kelionė,

Čia gožia viską sumaištis dėl mano nemalonės.

Padėčiau jums surengti šį bėglostės žygį:

Lig šiolei jus besaugo juk mano sargyba.

[1365] Tarpsim mes užtarėjų galingų pavėsy.

Argas tiesia rankas ir Sparta mus kviečia;

Mūsų bendrus draugus imkite telkti.

Neleiskim, kad Faidra pāveldą mūsų nugvelbtų,

Iš tėvo sosto išvytų abu mus,

[1370] Ir atiduotų, kas mūsų, valdyt savo sūnui.

Próga puiki, turim ją išnaudot...

Ko jūs bijot? Kas verčia svyruot?

Vien tik jūsų nauda man įkvepia drąsą;

Kai visas degu, iš kur jūsų šalčiui rastis?

[1375] Bijote žengti tremtinio pėdomis?

Aricija

Pone, deja, ta tremtis man būtų labai brangi!

Ak, kaip džiugiai aš, su jumis likimo surišta,

Gyvenčiau likusio pasaulio pamiršta!

Bet nesam dar susaistyti ryšių švelnių,

[1380] Pabėgti su jumis garbingai – ar galiu?

Žinau, griežčiausiai garbei nepakenktų,

Jei sumanyčiau sprukt iš jūsų tėvo rankų:

Čia ne šeima, jos nevalia apleisti.

O žmogui bėgti nuo tirono leista.

[1385] Bet mylit jūs mane, ir mano garbei sunerimti dera...

Hipolitas

Ne, ne, per daug man rūpi jūsų vardas geras.

Kilnesnės mintys šildo man krūtinę:

Nuo priešų bėkite ir sekit pāskui situoktinį.

Laisvi nelaimėse, kad jau dangus taip liepia,

[1390] Mes galim viens kitam be svetimų akių pasižadėti.

Deglais nušviesti vestuves ne visada svarbu.

Už Troidzenos vartų tarp tylių kapų

Valdovams mano giminės paminklai snaudžia,

Ten stovi šventykla, kur žodlaužas nubaudžia.

[1395] Prisiekinėti ten tuščiai nedrįsta niekas:

Bausmės sulaukia ten kiekvienas niekšas;

Mirties grėsmė, pakibus nuolatos,

Ten niekam žodžio laužyti neduos.

Ten meilei amžinai, jei su manim sutinkat,

[1400] Pasižadėsime mudu priesaika lemtinga;

Už liudytoją imsime šventyklos dievą;
Abu maldausim jį atstot mums tėvą.
Pačius švenčiausius liudyti pakviesiu:
Didingąją Junoną ir Dianą šviesią,
[1405] Visi dievai už mūsų meilę stos,
Žodžius patvirtins priesaikos šventos.

Aricija

Karalius eina: bėkit, karalaiti, pirmas.
Aš kiek užtruksiu, kad nyslėpčiau savo pabėgimą.
Palikit man tik kokį patikimą palydovą,
[1410] Kad jis pas jus nukreiptų mano žingsnį drovų.

Antra scena: Tesėjas, Aricija, Ismenė

Tesėjas

Dievai! Pabūkit man akių šviesa,
Parodykit joms tiesą, jos teieškau čia!

Aricija

Ismene miela, viską ruošk išvykti.

Trečia scena: Tesėjas, Aricija

Tesėjas

Atrodo, jūs sutrikusi, veidai išblyškę,
[1415] Ponia. Ką Hipolitas čia galėjo veikti?

Aracija

Atėjęs buvo, Pone, amžiams atsisveikit.

Tesėjas

Žvilgsniu pavyko jums sutramdyt jo maištingą narsą,
Pirmieji jo atodūsiai – gražiausias jūsų darbas.

Aracija

Aš, pone, negaliu paneigt tiesos:

[1420] Neperėmė jis jūsų neteisingos nekantos;

Jisai manęs tikrai nelaikė nusidėjėle.

Tesėjas

Aš suprantu: jums meilę amžiną prisiekinėjo.

Bet nesikliaukit jo širdies nepastovios žodžiu,

Jų, tokių pat, prisakė Hipolitas ne tik jums.

Aracija

[1425] Jis, pone?

Tesėjas

Jūs būtumėt turėjus padaryt jį pastovesnį.

Dalybas šias siaubingas kaip dar galite pakęsti?

Aracija

O kaip pakenčiat jūs šias negeras kalbas,

Kur šmeižia jo gyvenimo dienas vaiskias?

Ar jūs bent kiek pažįstate jo širdį?

[1430] Ar kėslių nuo doros nebegebat atskirti?

Koks juodas debesis neleidžia jums regėti

Dorybės jo? Juk kiekvienam ji šviečia!

Ak, neužpelnė jis kalbų niekšingų.

Paliaukit smerkęs, imkite jį ginti;

[1435] Bijokit, pone, kad dangus rūstus

Neatsigręžtų jūsų ištarmėm prieš jus.

Dažnai įpykęs priima aukas;

Bet skiria vietoj dovanų – bausmes.

Tesėjas

Jo kėslių beįgdžia net mėginti ginti,

[1440] Jis jūsų meilės aklumu naudojasi niekingai.

Bet liudytojų, viską reginčių, yra:

Mačiau, mačiau jų ašaras tikras.

Aricija

Budėkit, pone: jūsų rankos neįveikiamos

Nuo begalės pabaisų mus išlaisvino;

[1445] Bet vieną, pone, gyvą jūs palikot...

Daugiau sakyti man neleista Hipolito.

Žinau, kad jūsų garbę nori jis apginti,

Aš jį nuliūdinčiau, jei drįsčiau baigti mintį.

Aš, kaip ir jis, verčiau kukliai išseisiu,

[1450] Kad jo drovios tylos netyčia nepažeisčiau.

Ketvirta scena: Tesėjas

Kas jos galvoj? Ką reiškia ta kalba,
Tiekkart pradėta, vėlei nutraukta?
Ar nori vėl mane apgaut veidmainystė?
Ar sutrikdyt susitarė mane?

[1455] Bet kad ir man, nors aš ir griežtas ir rūstus,
Širdies gelmėj girdėti balsas pagailus.
Iš kur širdy ta pagaila man kaupias?
Matyt, Enonę reiktų dar apklausti:
Aš noriu viską perprast apie klastą.

[1460] Sargybiniai, Enonę – vieną – man atveskit.

Penkta scena: Tesėjas, Panopė

Panopė

Ką karalienė bus sumaniusi daryti, nežinau,
Bet, pone, sielvarto ji sugniuždyta, aš bijau.
Vien neviltis veide jos įrašyta mirtina,
Ir mirtinas blyškumas vien apėmęs ją.

[1465] Enonė, jos išvėyta lyg kokia vagilė,
Iš gėdos metėsi į jūrą giliai.

Jau nieks nesužinos, iš kur toksai sprendimas,
Jį jūros bangos amžiams paskandino.

Tesėjas

Ką aš girdžiu?

Panopė

Mirtis nenuramino karalienės.

[1470] Atrodo, auga nerimas paklydusioje sieloj.

Ji kartais, kad surámdytų skausmus slaptus,

Apsikabinus prausia ašarom vaikus.

Paskui, pamiršus motinišką meilę, ji staiga

Pasibaisėjusi juos atstumia šiukščia ranka.

[1475] Šen ten ji vaikšto žingsniais netvirtais,

Žmonių nebepažįsta akys jos paklaikusios;

Ji tris kartus rašyti ėmė, susimąstė,

Triskart vos tik pradėtą laišką tuoj sudraskė.

Ak, pone, teikitės pažvelgt į ją ir jai pagelbėt.

Tesėjas

[1480] Dangau! Enonė žuvo, mirti nori Faidra!

Pašaukit sūnų, te ateina pasiteisint.

Jį išklausysiu, jam kalbėti leisiu.

Neskubink savo mirtinų geradarysčių,

Neptūne, mano ištarmė veikiau te neįvyksta.

[1485] Ko gera, liudytojais netikrais per daug pasitikėjau,

Ir keršto per anksti maldaudamas linkėjau.

Ak, neviltis, jei mano susivokta per vėlai!

Šešta scena: Tesėjas, Teramenas

Tesėjas

Čia, Teramenai, tu? Ką iš sūnaus man padarei?

Tau jį visai dar vaiką patikėjau.

[1490] Ir ko tas ašaras dabar čia lieji?

Kur jis? Ką veikia?

Teramenas

Graužtis jau gana!

Po laiko viskas! Hipolito nebēra.

Tesējas

Dievai!

Teramenas

Mačiau jį žūstant, iš mirtingųjų geriausią
Ir, pone, drisiu pasakyti, nekalčiausią.

Tesējas

[1495] Sūnaus nebēr! Deja! Bandžiau atšaukti kirtį,
Tačiau dievai nekantrūs tik paskubino jo mirtį!
Koks smūgis jį išplėšė? Griausmas koks staigus?

Teramenas

Mes Troidzenos ką tik buvom perėję vartus;
Sėdėjo vežime, sargybiniai liūdni,
[1500] Tylėjo kaip ir jis, ratu apsupę jį;
Lėtai jis leidos į Mikėnų kelią;
Prilaikė žirgo pavadžiūs pavāliai;
Žirgai tie puikūs, jų neramios prusnos,
Pilni kilnaus nartumo, bet balsui jo klusnūs,
[1505] Taip menam juos, dabar, nunėrę galvas,
Jie, rodėsi, liūdnai su šeiminku kalbas.
Ūmai iš jūros gelmenų toks šauksmas kyla,

Nuliūdusią sudrasko ramią tylą,
Ir žemės gelmenys, lyg prasiskleis tuoj,
[1510] Atsakė suriaumodadamos taip baisiai.
Lig pat širdies gelmių mums kraujas stingo,
Karčius žirgai pasišiaušė ir sužvingo.
Čia vandenų lygių bekraščiuos plotuos
Iškyla kalnas, aukštas ir putotas.
[1515] Banga artėja, dūžta ir išbloškia
Auštyn pabaisą, nematytą, kokčią.
Jos grėslią kaktą rėmino ragai;
Jos kūnas padengtas žvynais gelsvais;
Laukinis jautis slibino nasrais;
[1520] Rantytais ketera apėjus gūburiais;
Mauroja, baubia, drebia krantus.
Net dangui šitas padaras baugus;
Pašvinksta oras, žemė dreba juda,
Banga, atnešus jį, jau traukiasi pabūgus.
[1525] Visi bejėgiai, bėga be drąsos tuščios
Šventyklon prieglobos kiekvienas sau ieškot.
Ir vien tik Hipolitas, didvyrio sūnus, jo vertas,
Sustabdo žirgą, drįsta ieties stvertis,
Paleidžia ją, pribėgęs prie pabaisos,
[1530] Ir atveria jos šone gilią žaizdą.
Įsiutinta pabaisa nuo skausmų dygių
Nukrinta staugdama po kojomis žirgų,
Voliojas, šiepia ugninius nasrus,
Tuož žirgus dūmais ir krauju apsrus.
[1535] Žirgai apkurtę, suima juos klaikas,

Nei žąslai jų, nei balsas nesulaiko;

Juos neša nesuvaldoma jėga,

Nudažo žąslus kruvina puta,

O žmonės sakė toj baisiojoj sumaištyje regėję

[1540] Neptūną, jis jiems šonus trīdančiu akėjęs.

Uolynais bėga išgąsčio išvyti,

Ašis sugirgžda, lūžta; ir bebaimis Hipolitas

Vežimą mato išblaškytą gabalais;

Vadelės pinasi, ištrūkti jam neleis.

[1545] Atleiskit mano sielvartą: paveikslas tas žiaurus

Man ašarų nesenkama versmė te bus.

Mačiau, kaip jų sūnų nelaimingą

Žirgai, jo rankų išpenėti, vilko.

Jis rėkia stoti, balsas tik pabaido;

[1550] Jie lekia – visą kūną pavertė j žaizdą.

Per lygumą žmonių šauksmai nuskrieja.

Žirgų pasiutęs lėksmas sulėtėja.

Sustoja netoli senųjų kapinių,

Prie protėvių karalių kaulų prakilnių.

[1555] Aš puolu ten, man iš paskos sargyba;

Jo kraujo pėdsakai visu keliu mums žiba;

Kraujuoja uolos, varvantys erškėčiai

Ir kuokštai kruvinų plaukų tik šviečia.

Atbėgu, jį šaukiu, jis tiesia ranką,

[1560] Tik vos praverti merdinčias akis jėgų užtenka:

„Kai, – tarė, – dangūs man nekaltą gyvastį išplėš,

Tik neapleisk Aricijos, daugiau jai niekas nepadės.

Ir jeigu mano tėvas, kada nors patyręs tiesą,

Klaidingai kaltinto sūnaus pasigailės jau,
[1565] Kad kraują nuramintų ir šešėlį mano liūdną,
Jam perduok, kad ir jis belaisvei geras būtų,
Kad jai grąžintų...“ Ir numirė nebaigęs pasakyti,
Paliko man ant rankų tik kūną sudarkytą.
Liūdnieji palaikai – dievų šėlos paminklas,
[1570] Dabar nė tėvo akys sūnaus neatpažintų.

Tesėjas

O sūnau! Tu viltis, aš ją pats pražudžiau!
O beširdžiai dievai, per uolūs man patarnaut!
Kokiai mirtinai kančiai mano gyvenimas atiduotas!

Teramenas

Kuklioji Aricija tada pasirodė.
[1575] Bėgo nuo jūsų, turėjo ketinimą tyrą,
Hipolitą dievų akivaizdoj imti už vyrą;
Prieina, mato, žolė krauju tvinsta,
Mato (bent vaizdas mylinčioms akims!)
Hipolitą gulintį negyvą, sudarkytą,
[1580] Dar netiki nelaimę ją ištikus,
Neatpažįsta, kad čia josios dievinamas didvyris,
Ji mato Hipolitą, bet vis klausinėja, kurgi jis.
Supratus pagaliau jį gulint priešais mus,
Liūdnai žvilgsniu apkaltina dievus,
[1585] Nublyškusi, suaimanavus, dvasios veik nustojus,
Apalpus krenta ji prie mylimojo kojų.
Ismenė verkdama parpuola šalia jos

Grąžina ją gyvenimui, veikiau kančioms.

O aš čia atėjau keikdamas dienos šviesą

[1590] Jums paskutinę valią didvyrio paviešint,

Atlikti, pone, ką prisakė man tada,

Širdis, pasitikėjusi manim, prieš pat užgesdama.

Bet aš regiu ateinant čia klastingą priešę.

Septinta scena: Tesėjas, Faidra, Teramenas, Panopė, sargybiniai

Tesėjas

Na ką! Negyvas mano jau sūnus, pasigėrėkit!

[1595] Imu aš abejot, širdy man imas

Mintis, kad jis teisus, kad tuščias mano įtarimas!

Tačiau jis miręs, ponija, auką pasiimkit;

Laukta jums jo žūtis, nors gal ir neteisinga,

Aš sutinku, kad mano akys liktų amžinai apgautos.

[1600] Laikau jį nusikaltėliu, nes jūsų žodžiais kaltas.

Širdis mana dėl jo mirties vaitos,

Bet neieškosiu aš baisios tiesos,

Kad ji, neleisdama man nuoširdžiai gedėti,

Gal vien tik skausmą man padidintų ir bėdą.

[1605] Tik leiskit man tolyn nuo jūsų ir nuo šių krantų

Pabėgt ir nuo sūnaus darkių ir kruvinų vaizdų.

Prisiminimas persekios mane gėdingas ir nelemtas,

Norėčiau aš iš šio pasaulio išsitremti.

Sukyla čia prieš mano neteisybę visa ir visi,

[1610] Čia skausmą didina net mano vardo skambesys;

Nepasislėpsiu, kol nešiosiu savo garsų vardą.

Nepakenčiu dievų globos, nors ja mane pagerbia.

Jų žudančios malonės jau einu apverkti,

Daugiau nebekankinsiu maldomis bevertėm.

[1615] Prielankūs man dievai, bet pasakysiu tiesą:

Nestengtų to atpirkt, ką iš manęs išplėšė.

Faidra

Tesėjau, ne, nutraukti reikia šią nedorą tylą

Ir jūsų sūnui sugrąžinti vardą tyrą.

Visai nekaltas jis.

Tesėjas

Ak, nelaimingas tėvas,

[1620] Dėl jūsų žodžio prakeiksmą jam lėmęs!

Žiaurioji! Gal bent turite kuo pasiteisint...

Faidra

Tesėjau, paklauskite, jau trumpas mano laikas.

Tai aš į jūsų sūnų, tyrą ir garbingą,

Drįsau kraujomaišos akis nukreipti geidulingas.

[1625] Liepsna lemtinga iš dangaus į širdį man įkrito,

Niekingoji Enonė jau atliko visa kita.

Ji baiminos, kad Hipolitas, sužinojęs apie mano aistrą,

Jam siaubą kėlusių geismų kam norint neatskleistų.

Pasinaudojus mano didžiuliu skausmu, klastūnė

[1630] Jums pasiskubino apkaltint jūsų sūnų.

Pabėgdama nuo jūsų rūščio nubaudė save,

Per lengvą rado bausmę jūros bangose.

Jau taikės kardas man nutraukt gyvybę,
Bet leidau aš kankintis tariamai dorybei:
[1635] Norėjau, išpažįstu jums kankynę savo baisią,
Bent lėtesniu keliu pas mirusius išeiti.
Išgėriau, sau į gyslas degančias įliejau
Nuodų, kuriuos Atėnams atnešė Medėja.
Jau mano širdį siekti jie mėgina,
[1640] Ji dūsta, šaltį skleidžia man nežinomą.
Jau dangų aš regiu nelyg per rūką keistą
Ir sutuoktinį, juos buvimas mano turi žeisti.
Mirtis, man iš akių atėmus šviesą,
Gražina dienai ją kaip atpildą ir tiesą.

Panopė

[1645] Ji miršta, pone!

Tesėjas

O kodėl mirtis

Išeina, bet negailestinga lieka atmintis!
Eime iš šio klaidų manųjų labirinto
Apverkt sūnaus, jo kraujo nelaimingo!
Eime palaidot kūno, man brangiausio,
[1650] Išpirkti mano ištarmės, jos nelemties ir siaubo.
Pagerbkim jį, teisingą, širdžiai mielą;
O kad nuskaustos rimtų mirusiųjų sielos,
Tegu, nepaisant sąmokslų šios nedoros šeimos,
Jo mylimoji dukrą šiandien man atstos!